

SLOVO ÚVODEM

V roce 1969 vydalo Národní muzeum v pražském nakladatelství Orbis 13. a 14. svazek svého Sborníku řady C (literární historie) za redakce PhDr. Karla Svehly, ředitele Knihovny NM v Praze. Název díla byl 'Rukopis královédvorský a zelenohorský — Dnešní stav poznání'.

V předmluvě bylo tehdy slíbeno, že výsledky nového průzkumu, konaného v Kriminallistickém ústavu VB v Praze, budou zveřejněny stejnou formou. Zasáhla však normalizace: několik měsíců po 21. srpnu 1968 byli ti pracovníci Kriminallistického ústavu, kteří RKZ zkoumali, odstraněni ze svých svých míst jakožto stoupenci pravicových postojů Pražského jara a Protokoly o zkoumání RKZ byly po nechutných tažanicích uloženy v trezoru federálního ministerstva vnitra. Později byl dán dokonce příkaz k jejich zničení a jen náhodou se stalo, že nedošlo ke splnění osudného rozkazu. Ministerstvo vnitra ustavilo nad členy komise operativní dohled (odposlech telefonu, kontrola poštovního styku, sledování pohybů, tajné domácí prohlídky) a akci směřující k likvidaci Protokolů nazvalo krycím jménem 'Papírek'. To všechno i proto, že u počátků zkoušek stál Josef Smrkovský, předseda Národního shromáždění a jeden z hlavních aktérů Pražského jara, a současně s ním i ministr školství a kultury, pak ministr zahraničních věcí dr. Jiří Hájek. Ti požádali tehdejšího ředitele Národního muzea dr. V. Denksteina, aby zapůjčil Kriminallistickému ústavu kazetu s Rukopisy; stalo se tak 23. 12. 1966 za přítomnosti spisovatele Miroslava Ivanova, iniciátora celé záležitosti, a dr. Bohuslava Němce, náčelníka KÚ.

Naše komise se po dlouhé teoretické přípravě pustila na jaře 1968 do rozhodujících zkoušek; podrobný a svědomitý průzkum trval až do roku 1971. Během naší práce jsme pochopili, že se chemické zkoušky Rukopisů nemohou stát pro konečný výsledek rozhodující, neboť prakticky nevedly k objasnění technologie vzniku Rukopisů ani k bezpečnému potvrzení nebo vyloučení doby, do které byly zhotovitelem či zhotoviteli ukládány. To jsme samozřejmě na počátku naší práce nemohli ani tušit. Celá dosavadní obhajoba Rukopisů vycházela totiž z chemických zkoušek prof. A. Bělohoubka a V. Šafaříka z let 1886—87, kdy oba tyto chemikové dospěli k závěru, že se Rukopisy chovají jako jiné zaručeně pravé středověké památky.

Dokázali jsme, proč se mýlili. Náš průzkum se nestal otázkou jedné profese, v žádném případě ne chemie, ale souhrnem poznání dalších disciplín navzájem se prolínajících a doplňujících. Proto určovat jednu profesi za dominující při celém průběhu zkoušek a při jejich shrnutí by bylo scestné a nepravdivé.

Na jaře 1990 byly materiály týkající se RKZ na ministerstvu vnitra odtaženy, a tak teprve nyní mohou být Protokoly díky pochopení Knihovny Národního muzea zveřejněny.

Finanční možnosti NM omezují dokumentaci jen na 16 stran fotografií. Ovšem všech fotografií, grafů a nákresů, které jednoznačně potvrzují naše nálezy a závěry, je mnoho set. Uveřejněn může být tedy pouze výběr. Proto jsme v textu protokolů očíslovali každý popis našich nálezů a toto číslování odpovídá číslům fotografií a nákresů v dokumentační části originálů našich Protokolů (přepsal je načisto na ruční papír pracovník KÚ V. Skalický v roce 1971); ty jsou uloženy v Národním muzeu, kde jsou přístupny každému vážnému zájemci.

Miroslav Ivanov

Jiří Josefík

Dobroslav Srnec

† Jindřich Sitta

† Jaroslav Šonka

Praha, říjen 1993